



Arrest

nr. 136 850 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 12 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2013 wordt aan de verzoekende partij de beslissing houdende een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"INREISVERBOD

Aan de heer,

(..)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.01.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

In uitvoering van artikel 74/11, §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 , is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat :

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.01.2013, aan betrokkene betekend op 11.01.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op omdat in het verzoekschrift niet vermeld wordt wat de bestreden beslissing is. Zij wijst op het bepaalde in artikel 39/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet stelt, zoals de verwerende partij dat terecht betoogt, dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid de beslissing moet vermelden waartegen het beroep is gericht. Luidens het derde lid, 1° van deze bepaling worden beroepen zonder afschrift van de bestreden handeling of het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verwerende partij niet op de rol geplaatst. Het normdoel van de beide bepalingen is zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als de verwerende partij toe te laten over te gaan tot de identificatie van de aangevochten administratieve rechtshandeling en die laatste partij in de gelegenheid te stellen een gepast verweer te voeren. Indien kan worden vastgesteld dat dit normdoel werd bereikt is er geen reden om te besluiten tot de nietigheid van het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing als volgt benoemt: *“de beslissing dd. 12.12.2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk de bijlage 13septies ter kennis gebracht aan verzoeker op 04.02.2014.”*

Verder in het verzoekschrift wordt gesteld: *“[...]Verzoeker ontving een bijlage 13septies houdende een inreisverbod van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat deze beslissing de hier bestreden beslissing vormt [...]”*.

De bij het verzoekschrift gevoegde beslissing –de enige- is deze van 12 december 2013 waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt gegeven. Luidens de bewoordingen van het verzoekschrift is het onmiskenbaar gericht tegen de voormelde beslissing –ongeacht de materiële misslag bij het vermelden van het soort bijlage bij de eerste identificatie van het voorwerp van het beroep.

Gelet op de voorgaande bevindingen is de Raad van oordeel dat het normdoel bereikt is en dat de exceptie moet worden verworpen. De loutere stelling van de verwerende partij dat zij zich niet zou kunnen verdedigen omdat niet ondubbelzinning zou blijken tegen welke beslissing het beroep is gericht, gaat niet op.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1 en artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, van de onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Het tweede onderdeel luidt als volgt:

“Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar.

Verzoeker verwijst naar de tekst van art. 74/11 § 1. Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar afdoende te motiveren. Dat de beslissing stelt : (...). Vermelde motivering is niet afdoende om het inreisverbod van drie jaar te motiveren. Er kan conform de wet een inreisverbod van 1 dag tot drie jaar worden gegeven. Drie jaar is de maximumtermijn en er wordt niet specifiek geargumenteed waarom vermelde redenen tot de maximumtermijn aanleiding moeten geven, en geen redenen kunnen zijn om een kortere duur van het inreisverbod te argumenteren. Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt (eigen onderlijning) : (...).

(..)

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals gekend bij verwerende partij gelet op de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet.”

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3. De Raad stelt vast dat attaché K. V. – die, gelet op het feit dat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de “*de minister of zijn gemachtigde*” en gezien in artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is bepaald dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet als gemachtigde kan optreden, wel degelijk bevoegd is om een inreisverbod op te leggen – in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen zij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Het betoog van de verwerende partij in de nota doet aan voorgaande geen afbreuk. Het gegeven dat de Raad in een individueel geval stelde dat geen aanvullende motivering nodig was inzake de duur van het opgelegde inreisverbod doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Los van het feit dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden in de zaak waarnaar verweerder verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak moet er namelijk op worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Door toe te lichten dat verzoeker niet aantoonde dat hij wettelijk samenwoont en dat de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds werd afgewezen toont verweerder ook niet aan dat hij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet op basis van welke overwegingen hij in voorliggende zaak opteerde voor de wettelijke maximumduur van drie jaar die in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is bepaald.

Nu verweerder in gebreke bleef de duur van de termijn van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden kan verzoekende partij worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd aangetoond.

3.4. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het inreisverbod van 12 december 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER